

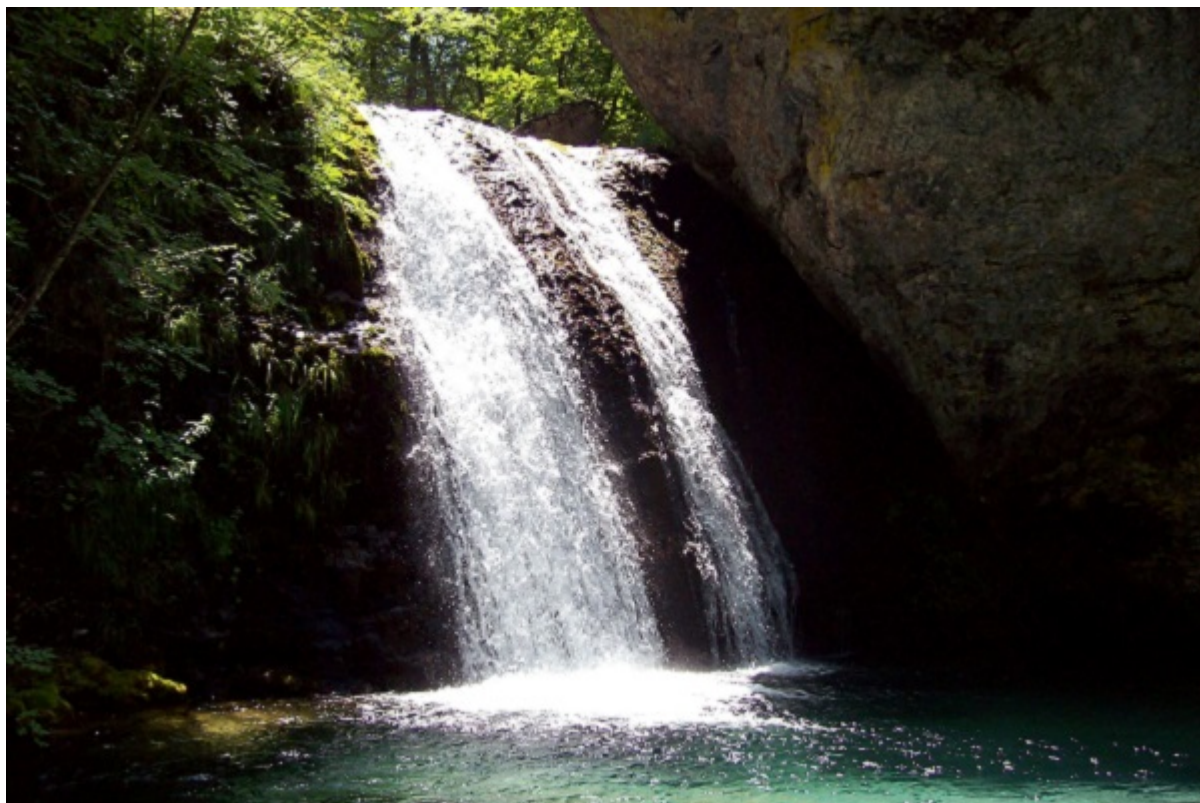
«...και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί, ημέρα τρίτη» (Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=153941>]

«Είδεν ο Θεός, ότι καλόν. Και είπεν ο Θεός βλαστησάτω η γη βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατά γένος και καθ' ομοιότητα, και ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν, ού το σπέρμα αυτού εν αυτώ κατά γένος επί της γης» (Γεν. α', 11)· διότι η γη, αφού καθαρίστηκε από το πλήθος των υδάτων, φαινόταν σαν έρημη πέρα για πέρα κι αστόλιστη, αφού μάλιστα δέχθηκε το νόμο και το λόγο του Δημιουργού, σαν γονιμότατο σπόρο, κοιλοπόνεσε και γέννησε αμέσως ένα πλήθος από παιδιά, χλόη, φυτά, λειβάδια, άνθη, λαμπρούς καρπούς, και διακοσμήθηκε σαν νύμφη, εξωραϊσμένη με όμορφα στολισμένη ενδυμασία, αυτή, που μόλις πριν από λίγο είχε καθαριστεί. Μόλις ρίχτηκε εκείνος ο θείος λόγος στα σπλάχνα της γης, σαν γόνιμος σπόρος, αμέσως έλαβε χώρα η οδύνη των βλαστών μαζί με τη γέννησή τους.

Φωτο: Σπύρος Δρόσος

«Και είδεν ο Θεός ότι καλόν» και κανένα δεν είναι κακό, «και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί, ημέρα τρίτη» (Γεν. α'. 13). διότι ο Τριαδικός Θεός έκαμε τρία έργα κατά την τρίτη ημέρα, τη συγκέντρωση των υδάτων, τη βλάστηση του χόρτου και την εμφάνιση κάθε δένδρου, τα οποία, επειδή τα φροντίζει ο Δημιουργός, γίνονται αιτία να υπάρχει πάντοτε διακόσμηση της γης. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα ούτε το χορτάρι, ούτε τα δένδρα να εξαφανιστούν ποτέ από τη γη κι αν καταστραφούν από το χρόνο, πάλι η καρπερή μητέρα τους, η γη, γεννά με ευκολία άλλα περισσότερα. Όχι μόνο αυτή, αλλά και η θάλασσα διότι ούτε λόγω της πολυκαιρίας εξαφανίστηκε, ούτε αυξήθηκε λόγω των πηγών, που γεννούν τις αβύσσους, οι οποίες αναβλύζουν σ' αυτή· διότι, αν η γη, η οποία έχει ένα ορισμένο βάθος, αναβλύζει τόσο μεγάλο πλήθος μεγάλων ποταμών και πηγών, τί λοιπόν να πούμε για το τόσο μεγάλο θαλάσσιο χάσμα, που συναγωνίζεται τα ύψη τ' ουρανού με το βάθος του; Διότι είναι φανερό ότι η θάλασσα δέχεται όχι μόνο αναβλύσεις, που προέρχονται από την άβυσσο, αλλά και σε μερικούς τόπους, όπως μου φαίνεται, ο βυθός της είναι χωρίς πυθμένα, και είναι ενωμένη με την κατώτερη άβυσσο.

Αλλά δεν αυξήθηκε από την πολυκαιρία, ώστε να σκεπάσει το πρόσωπο της γης. Σαν να είναι κλειδωμένη κι εμποδίζεται από κάποιο κλειδί, θα έλθει μέχρις αυτό το επίπεδο και δεν θα το ξεπεράσει, κι εμείς για δύο πολύ καλές και ωφέλιμες αιτίες τα λέμε όλ' αυτά, πρώτο από τα δημιουργήματα να γνωρίσουμε τη σοφία και την ανεκκλήτη δύναμη του Δημιουργού και να φωνάξουμε μαζί με το Δαβίδ: «ως

εμεγαλύνθη τα έργα σου Κύριε πάντα εν σοφία εποίησας» (Ψαλμ. ργ', 24) και δεύτερο να ντραπούμε κι εμείς και να εννοήσουμε ότι η μεν άλογη και αναίσθητη φύση εξακολουθεί να παραμένει στην προσταγή του Θεού, «εθεμελίωσας», λέγει, «την γην και διαμένει τη διατάξει σου» (Ψαλμ. ριη', 90-91), εμείς δε, που αποτελούμε τη λογική κτίση, αμαρτάνουμε διότι δεν υπακούουμε στην προσταγή του Δημιουργού, ούτε Τον φοβόμαστε, ως Δεσπότη, ώστε να πει δικαίως και σε μας: «υιούς εγέννησα και ύψωσα, αυτοί δε με ηθέτησαν» (Ησ. α', 2). Γι' αυτό ας απομακρυνθούμε από την κακία κι ας προχωρήσουμε προς την αρετή, ώστε, όταν έλθει ο Δημιουργός ως κριτής, για να μας δικάσει, να μην εμφανισθούμε ενώπιόν Του στιγματισμένοι με τις αμαρτίες, αλλά μάλλον δοξασμένοι με τις αρετές και συμπράττοντας με τους αγίους «εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών» (Ρωμ. στ', 11).

Μου φαίνεται καλύτερο ν' αναμείξω με το λόγο, σαν γλύκυσμα, και την αιτία, για την οποία προχωρήσαμε στη σύνταξη του βιβλίου αυτού· διότι έχει η διήγηση κάτι το χαριτωμένο και ωφέλιμο γι' αυτούς, που δίνουν προσοχή, χάριν του οποίου μου φάνηκε καλό να φανερώσω, συν Θεώ, αυτό, που έχει διαφύγει την προσοχή.

Τα πράγματα έχουν ως εξής: Όταν μ' επισκέφθηκε κάποια θεία «ανατολή εξ ύψους» (Λουκ. α', 78) με αποτέλεσμα να παραιτηθώ από τη ματαιότητα της ζωής και να κατευθύνω τα ταπεινά μου πόδια προς «τρίβους ευθείας» (Ψαλμ. κς', 11) και εις «οδόν ειρήνης» (Ησ. νθ', 8), δηλαδή προς το μοναχικό βίο, ξέφυγα λαθραία από τους γονείς μου και τους επτά μου αδελφούς, αρσενικούς και θηλυκούς, κι έφτασα σε κάποια ιερά μονή, στην οποία έτυχε ν' ακούσω το ανάγνωσμα, που έλεγε: «Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην» (Γεν. α', 1), και τη συνέχεια, ακούοντας όλ' αυτά, θαύμασα πάρα πολύ· διότι ούτε είχα προφθάσει ν' ακούσω καμμιά φορά, τέτοια λόγια, επειδή ήμουν τόσο αμαθής, που δεν γνώριζα ούτε το άλφα, αν και ήμουν νέος, περίπου δεκαοκτώ ετών στην ηλικία.

(συνεχίζεται)